

κρατώντας στα χέρια ένα φύλλο της «Οδυσσειας Γκαζέτ»

— Διάβασε Σουαρδ, μου φώναξε, ασθμαίνων, διάβασε αυτήν εκεί την ειδήσι και πές μου τι φρονείς για όλα αυτά...

Έδιδάσσα την ειδήσι που μου υπέδειξεν. Άνεφερε περί εξαφανίσεως μικρών παιδιών στο Άρσιεδ. Αρχικώς δέν έδωσα και τόση σημασία. Όταν όμως διάβασα παρακάτω την λεπτομέρεια ότι τὰ επανευρεθέντα παιδιά είχαν παράδοξα κεντήματα στο λαιμό έμεινα κατάπληκτος.

— Λοιπόν; με ρώτησεν ο Έλσιγγ.
— Τὰ ίδια συμπτώματα όπως και της Λουκίας! του είπα.
— Ναι! Άκριβώς. Και τι νομίζεις σὺ πὼς συμβαίνει;
— Νομίζω πὼς ο δράστης θά εἶνε ο ίδιος που έθανάτωσε και την Λουκία. Άλλά πάλιν...

— Διστάζεις; Έχεις ἀμφιβολίας;
Είχα πράγματι κάποια ἀμφιβολία και έτοιμαζόμουν νά του τὸ πῶ. Όταν αντίκρισα όμως την αυστηρὴν μορφήν του, έννόησα ότι, κάτι πολύ σοβαρὸ συνέβαινε και έψιθύρισα:

— Καθηγητά μου, δέν ξέρω τί νά πῶ. Πάει νά σαλέψη ὁ νοῦς του ἀνθρώπου μ' όλα αυτά τὰ μυστήρια. Πέστε μου ἐπὶ τέλους, τί συμβαίνει; Φώτισέ με...

— Θέλεις νά σε διαφωτίσω; Δέν έννόησες ακόμα τίποτε; Σκέψου τή Λουκία. Άπὸ τί ἀπέθανε; Δέν υποψιάσθηκες λοιπόν τίποτε;

— Άπὸ τί ἀπέθανεν ἡ Λουκία; Άπὸ τὴν εξάντλησιν φυσικὰ, λόγω ἀπολείας του αἵματός της.

— Και πὼς ἔχανε τὸ αἷμα της;
Έκούνησα τὸ κεφάλι μου, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀπαντήσω. Τότε ὁ Βάν Έλσιγγ ἐπλησίασε κοντά μου και μου εἶπε με χαμηλὴ φωνή:

— Δέν υποψιάσθηκατε ἀλήθεια τίποτε; Δέν ἀντιληφθήκατε τίποτε; Τόσα μυστήρια δέν θὰς ἔκαμαν νά φριξέτε; Έγὼ όμως, φίλε μου Σουαρδ, υποψιάσθηκα, έρεύνησα, έμαθα. Ναι, καλέ μου φίλε. Έρεύνησα και έμαθα. Στὸν κόσμο αυτόν, Σουαρδ, υπάρχουν πράγματα που τὰ βλέπουμε και πράγματα που δέν τὰ βλέπουμε. Υπάρχουν πολλά μυστήρια. Τί γνωρίζει ὁ ἀνθρώπος περί ὅλων αὐτῶν; Σχεδὸν τίποτε. Άπολύτως τίποτε. Γιατί ἔζησεν ὁ Μαθουσαλάς έννεακόσια ἔτη; Τί γίνεται ὁ ἀνθρώπος μετὰ θάνατον; Τί υπάρχει σὺν ἀπειρον; Τί εἶνε αὐτός ὁ θάνατος; Γιατί ἡ Λουκία ἀπέθανε. Τί γίνεται τὸ αἷμά της; Τί έγινε τὸ αἷμα τὸ δικό της, τί έγινε τὸ αἷμα τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν που τῆς έρεξίσαμε στὶς ἀρτηρίες με τὰς μεταγγίσεις; Όλα αυτά τὰ μυστήρια δέν σε συγκινοῦν; Δέν σε τρομάζουν; Δέν σε παρασύρουν στήν έρευνα, εἰς ένα, τὸν ἐπιστήμονα; Πές μου τί εἶνε τὰ πνεύματα; Τί εἶνε ἡ τηλεπάθεια; Τί εἶνε τὰ προειδοποιητικὰ ὄνειρα! Γιατί ἔζησεν ἐπὶ ἑκατοντάδας ἐτῶν ἐκείνη ἡ ἀράχνη, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψαν σὺν κωδωνοστάσι μίς Ἰσπανικῆς ἐκκλησίας; Τί νυχτερίδες εἶνε ἐκείνες του Παμπὰς που πίνουν τὴν νύκτα τὸ αἷμα τῶν ζῶων; Και γιατί νά υπάρχουν στὰς νήσους τῶν δυτικῶν θαλασσῶν ἄλλες νυχτερίδες που πίνουν τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων ἐνφ κοιμοῦνται και τοὺς θανατώνουν; Λύσε μου, ὅλες αὐτὲς τὰς ἀπορίες, Σουαρδ;

— Για ὄνομα του Θεοῦ, Καθηγητά μου! ἐφώνησα ἀνατριχιάζοντας. Θέλετε νά πῆτε μήπως, ὅτι μιὰ τέτοια νυχτερίδα ἦκε και τὸ αἷμα της ἀτυχοῦς Λουκίας; Βρίσκατε τέτοιο τέρας σὺν Λονδίνῳ σήμερα, σὺν 19ῶν αἰῶνα; Έξηγηθήτε! Τρέμω ὀλοκλήρος, ὅπως βλέπετε.

Μου ἐπέβαλε νά σιωπήσω μετὰ τὴν αἰτία του χειρονομία και συνέχισε:
— Μπορεῖς νά μου ἐξηγήσης γιατί μερικά ζῶα ζοῦν ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας και ἄλλα ὄχι; Μπορεῖς νά μου πῆς γιατί ὁ παπαγάλος δέν πεθαίνει ποτὲ ἐκτό; ἔάν του συμβῆ κανένα δυστύχημα; Μπορεῖς νά μου πῆς πὼς ἔζησαν ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν οἱ φρόνοι οἱ εὐρεθέντες ἐντὸς ὁπῶν μέσα σὲ βράχους; Μπορεῖς νά μου πῆς πῶθεν προῆλθεν ὁ θρόλος, ὅτι μερικοὶ ἀνθρώποι δέν πεθαίνουν ποτὲ ἢ ζοῦν διπλὴν ζωὴν ἢ ξανάρχονται σὺν κόσμῳ; Μπορεῖς νά μου ἐξηγήσης πὼς ἀφοῦ ἐνταφιάζεται ὁ Ἴνδος Φακίρης εὐρίσκεται ζωντανὸς ὅταν τὸν ξεθάψουν μετὰ καιρὸν, μετὰ μῆνας;

Τὰ εἶχα χάσει πλέον κυριολεκτικῶς, εἶχα ζαλισθεῖ, εἶχα πάθει σκοτοδίνην. Όλα αὐτὰ τὰ μυστήρια για τὴν ἀνθρωπότητα, μ' ἔκαμαν νά βουβαθῶ. Ἐπὶ τέλους τὸν ἰκέτευσα νά παύσῃ νά με βασανίζει, τὸν ἰκέτευσα νά μου ἐξηγηθῇ:

— Καθηγητά μου, ἔλεος! Εἶμαι ἕνας ἄπλος μαθητὴς ἀπέναντί σας. Ἡ σοφία σας δέν ἔχει ὄρια. Πρὸς Θεοῦ διαφωτίστε με, μὴ μ' ἀφήνετε σὲ τέσσην σκότος.

— Νά σε διαφωτίσω; Και θά πιστέψης;
— Θα πιστέψω σ' ὅτι μου πῆτε.
— Θα πιστέψης σὲ πράγματα ἀπίστευτα; Θα πιστέψης σὲ πράγματα που φέρουν ἰλιγγόν; Ἄμφιβάλλω, Σουαρδ.

— Καθηγητά μου, φλέγομαι ἀπὸ ἀνυπομονησίαν. Μιλήστε σὰς ἰκετεύω. Θα πιστέψω τυφλῶς σ' ὅτι μου πῆτε, σ' ὅτι μου ἀποκαλύψετε.

(Ἄκολουθεῖ)

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΤΥΦΕΙΣ

Μου εἶχες χαρίσει κάποιο δαχτυλίδι—τὸ θυμάσαι; Ἦταν σφιγμένο σὰ φεῖδι, και μάλιστα παράσταινε ἕνα φεῖδι, ἐν' ἀρκετὰ μεγάλο χρυσοῦ φεῖδι, και εἶχε σὺν κλάϊ γιὰ μάτι, ἕνα ζαφείρι.

Ἐ λοιπόν, ξέρεις τί ἀπόγινε τὸ δαχτυλίδι ἐκεῖνο;
Ἄκου τὴ θλιβερὴ τὴν ἱστορία του:

Κάποια βραδιά που εἶχα παραδοθῆ, σὲ νέες και κάπως πιὸ τρελλὰς ἀγάπης, ξεροξίωσα ἀσυλλογιστὰ τὸ γαλανὸ ζαφείρι, και τὸ ἔδωσα τῷ ὄσῳ, δὲ θυμάμαι που, γιὰ νά τὸ κάνουνε και γὼ δέν ξέρω τί, νά τὸ φορέσουν ἢ νά τὸ πετάξουν...

Κι ἔπειτα πῆγα σπιτι μου, νά κοιμηθῶ.
Και τὸ ἴδιο βράδι, ζωντάνεψε τὸ φεῖδι—και μπῆκε στήν στήν καρδιά μου.

Δέν ξέρω πὼς, βρῆκε τὸ δρόμο τῆς καρδιάς μου: εἶνε τυφλό, δὲ βλέπει γιὰ νά βγεῖ.

ΑΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ἐνα λουλούδι ἀγαπεύσε ἕνα πουλάκι.
Τοῦλεγε συχνά:

— Πάρε με μαζί σου: σ' ἀγαπῶ! Πάρε μαζί σου σὺν Διάστημα Ὁ ἥλιος ἐκεῖ θά λάμπει πιὸ ζεστός, ὁ ἀέρας θά φυσᾷ πιὸ δυνατὸς, ἴσως ἐκεῖ ποτὲ νά μὴ νυχτώνει. Πάρε με μαζί σου: σ' ἀγαπῶ...

Και τὸ πουλάκι του ἀπαντοῦσε πάντα:
— Ἐγὼ ἀγαπῶ τρελλὰ κάποιο χρυσοῦ φεῖρο, που βρίσκεται σὺν βάθῃ τῆς θαλάσσης. Ποτὲ δὲ βγαίνει νά χαρῆ τὸν ἥλιον δέν τόχω δεῖ παρα μονάχα μιὰ φορὰ,—κι αὐτὴ ἡ φορὰ μου φθάνει γιὰ νά ἐλλίξω, νά ζῶ, νά κλαῖδῶ, και νά πεθῶ...

ΤΑ ΡΟΔΑ

Αὐτὰ τὰ δύο ρόδα που ἔχω σὺν ποτήρι, ἔχουν κι' αὐτὰ τὴ θλιβερὴ ἱστορία τους.

Μὴ χαμογελάτε ἄμα σὰς ἐξηγήσω τὸ γιατί, δὲ θά μορεῖτε νά χαμογελάτε...

Τ' ἀνθὲ που βγαίνουν κάθε πρωὶ σὺν κῆπο, εἶνε οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων, εἶνε οἱ ψυχὲς τῶν δικῶν μας πεθαμένων: ἔρχονται λίγο νά μᾶς δοῦν, και φεύγουν πάλι: βρίσκουν αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἄπλο, γιὰ νὰρθουν πάλι πίσω νά μᾶς δοῦν: μᾶς ἀγαποῦν και μᾶς θυμοῦνται πάντα, και βρίσκουν πάντα τὸν ἄπλο αὐτὸν τρόπο, γιὰ νά μᾶς δοῦνε, και νά φύγουν πάλι...

Κι' αὐτὰ τὰ δύο ρόδα, που ἔχω τώρα σὺν ποτήρι ἐκεῖ, πιστεύω εἶνε οἱ ψυχὲς δύο ἀγαπημένων φίλων, που δέν υπάρχουν πιά, ἀπὸ καιρὸ ἤρθαν νά με κοιτᾶξουν, και νά φύγουν—να με κοιτᾶξουν, και νά φύγουν πάλι: σήμερα ὁ ἥλιος ἦταν τόσο ὀρατός!

Ἄμα τὰ μάθετε ὅλ' αὐτὰ, δὲ θά μορεῖτε νά χαμογελάτε—και δυὸ θαυμάσια δάκρυα ἰλιγγὰ—δάκρυα χαρᾶς, λατρείας και συντριβῆς—θὰ στάξουν δίχως ἄλλο ἀπὸ τὰ μάτια σας, κατασκευτικὰ κι' ἀπελπισμένα—καθὼς αὐτὰ που στάζουν τώρα ἀπ' τὰ δικὰ μου.

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΛ' ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἐνας ἰππότης τρέχει μὲς' σὺν δάσος. Τὰ μαλλιά του εἶν' ἀνταριασμένα, τὰ μάτια του εἶνε πάντα φλογερά.

Καβάλλει σὺν γοργότερο ἄλογό του, περνάει σὺν ἀστραπὴ τίς ἀποστάσεις...

Ψάχνει νά βρεῖ που βρίσκεται ἡ χαρὰ του.
Τὰ μαλλιά του εἶν' ἀνταριασμένα, τὰ μάτια του εἶνε πάντα φλογερά. Δὲ σταματᾷ ποτὲ νά ξεπεζέψει, δὲ στέκεται ποτὲ νά πιεῖ νερό. Περνάει ἀπ' τίς πηγὲς σὺν ἀστραπῇ. Ψάχνει νά βρεῖ που βρίσκεται ἡ χαρὰ του.

Τὰ μαλλιά του εἶν' ἀνταριασμένα—τὰ μάτια του εἶνε τώρα κουρασμένα...

Κ' ἔτσι ὅπως τρέχει πάντα ὀρηκτικῶς, περνάει πάντα δίπλα στή χαρὰ του—μ' αὐτὸς κοιτάζει πάντοτε μπροστὰ του, κοιτάει μπροστὰ διαρκῶς,—και δέν τὴ βλέπει...

Ναπολέον Λαπαθιώτης

Η "ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΛΗ"

Ἐκυκλοφόρησεν εἰς καλλιτεχνικὴν ἔκδοσιν ἡ «Μυστικὴ Φωλὴ», μυθιστόρημα του ἐκλεκτοῦ μας συνεργάτου κ. Διονυσίου Κοκκίνου. Περί αὐτῆς θ' ἀσχοληθῇ εἰδικὸς συνεργάτης μας.